

אביבה אורי

"תערוכות בתל-אביב וביפו" / הארץ / 18.4.68 / תע' יחיד / גלריה "גורדון" / תל-אביב

רישומי השחור-לבן של אביבה אורי עשו את יצירתה בתחום זה לשם דבר וכמעט לקנה מידה, אצל אמנים רבים. כושר המצאה ציורי מאין כמותו חוברים בהם עם רגישות נדירה לקו ולמבנה ועושים את רישומיה לאוצר מהנה. בתערוכה הנוכחית אפשר לפגוש - מלבד רישומי שחור-לבן - גם פנים חדשות של אמנית זו: ציורים צבעוניים וציורי שמן. נראה שציורים צבעוניים אלה משקפים תקופת מעבר שעומדת בעיצומה. דרך החשיבה מאחורי הציורים הצבעוניים עדיין רישומית, בעיקרה, וכל אחד מהציורים יכול להיות יצירה מושלמת בשחור-לבן. דא עקא, שדווקא הצבע גורר אחריו לעיתים עומס רב מדי. הצבע

יוצר רוברד נוסף מבחינה מבנית, רוברד שכביכול היה צורך "לפנות לו מקום" בעת ארגון הציור. מוצג, שהיה יכול להיות מושלם כרישום, עלול להיות עמוס מדי כאשר אותם קווים וכתמים נמסרים על ידי צבעים שונים. הספונטאניות, הנובעת ממשמעת עצמית ותרגול במשך שנים רבות ומאפיינת את כלל יצירתה של אביבה אורי, אינה מאפשרת לה לצמצם את כמות המרכיבים ביצירתה שהיא אינטואיטיבית מעיקרה. כל עוד היה הרישום מצומצם בלוח צבעיו, אורגנו מרכיבים אלה בצלילות רבה; עתה, כשנוספו צבעים וניסויים בשימוש באותיות, אלמנטים גראפיים ואפילו אלמנטים הקרובים ברוחם לאמנות ה"פופ", אובדים לעיתים הצלילות והריכוז שהיו תו־היכר לאמנותה. כל האמור לעיל מופיע רק בחלק מהעבודות הצבעוניות; ציורים אחרים, צבעוניים גם הם, מצביעים כבר עתה על הכיוון שבו התפתחה כנראה מגמה זו של אביבה אורי: השתלטות על המרכיבים הצבעוניים, צמצום האמצעים וריכוזם, ועקב כך - הצטללות גדלה והולכת של המבנה הציורי.

יואב בראל, בין פיכחון לתמימות: על האמנות הפלסטית בשנות ה-60 בתל אביב, מוזיאון תל אביב לאמנות, 2004